

גִּשְׁרִים / נַעַם חוֹרֵב

מי ייתן ו-2020

תהיה שנה בה אבנה גִּשְׁרִים.
גִּשְׁרֵי מִשְׁכָּל, יִשְׂרָאֵל תוֹף הַלֵּב
גִּשְׁרֵי מִכָּל מָה שֶׁהִדְחַקְתִּי לִפְאֵב
גִּשְׁרֵי שִׁישָׂא אוֹתִי מֵעַל כָּל הַבְּדִידוֹת
וְאֶחָד לְחִלּוּמוֹת, שְׂיֻבִיל לְמִצִּיאוֹת

גִּשְׁרֵי מִפּוּיָס, חֲזַק כְּמוֹ יְהִלּוּם
מִהִילָד שֶׁהֵייתִי לְאִישׁ שְׂאֲנֵי הַיּוֹם
אֶחָד כְּזֶה יִצִּיב, מִהַזְיוֹף אֶל הָאֲמֶת
גַּם לְגִשְׁרִים הַכִּי גְדוֹלִים יֵשׁ נְטִיָּה (
(לְהִתְמוֹטֵט

-גִּשְׁרֵי צַר מְאוֹד שְׂיֻלִּיךְ לְאֲמוּנָה
בְּאֱלֹהִים
בְּבְנֵי אָדָם
בְּפִשְׁטוֹת הַכְּנוּנָה
וְאֶחָד כְּזֶה פְּנִימִי, שְׁחָרוּט עָלָיו אֶת
שָׁמִי
הַגִּשְׁרֵי הַמְדוּיָק, מִמְּנֵי אֶל עֲצָמֵי.

פתיח

בדרכי לאסיפה האחרונה שעסקה בתוכנית המשק והקהילה לשנת 2020 תפסני מטר זלעפות. נטול מטריה ישבתי דקות ארוכות תחת הפרגולה שמול בית 24, חוכך בדעתי האם להמשיך או שמא לחזור הביתה לכס החמים. לבסוף נמלכתי בדעתי, ורטוב עד לשד עצמותיי הגעתי לבית קרפ, שלהפתעתי היה הומה אדם בהתחשב בנסיבות, אולי משום החלק התרבותי שכלל קטעי נגינה וכיבוד חנוכאי עשיר, אולי משום שניתנה במה מכובדת לצעירי אשדות (אורן ראובני ושות') להוכיח שגדל כאן דור עתיד מוכשר של מנהלים שיוביל אותנו רחוק.

בסקירה המרתקת כשלעצמה של מנהל העסקים הטרי, ישי שפירא, הוכיח האיש בקיאות וידע של וותיק ומנוסה, ולמרות שהוא שרוי בתוך 'מאת ימי החסד' שמעניק בורא עולם, דומה שהאיש הגיע למקום הנכון בזמן הנכון. בעיקר התרשמתי מהשימוש התכוף במונח 'מצוינות' כערך וכמנוף. אשדות, שלאורך שנותיה הציבה יעדים די מדודים ויחסית נטולי סיכונים, לפתע מסתכלת אל הלבן שבעיני העתיד, ואומרת לעצמה לשם אני שואפת להגיע. בדיוק כמו שכתוב על קיר משרדו של יונתן המזכיר: "אם תצא לדרך יש סיכוי שתטעה, אם לא תצא אין סיכוי שתגיע..."

צוות העלון מברך את ברכה פונדק שתעטר את שערי העלון בידיה המוכשרות ולא רק בימי חג ומועד מיוחדים.

שבת נפלאה טבולה בשמש חייכנית שלאחר שבוע גשום!

אבנרון

בחינוך חברתי

ריקודי לימבו, תסרוקות, טפטופי נרות, כדורגל, "גיאסט דאנס" ועוד. בין לבין הכינו פיתות על טאבון, נשנו פופקורן וקינחו בתירס חם!

מדי שנה, בחג החנוכה מתקיים מסע י"ב של התנועה הקיבוצית. המסע מתקיים בדרום הארץ (איזור הערבה) ומשלב רכיבה על אופניים יחד עם מפגש ושיח על נושא השירות המשמעותי (שנת שירות, שירות לאומי, גיוס לצבא, תרומה לקהילה ועוד). השנה, בשל מזג האוויר הסוער שהיה צפוי בדרום המסע צומצם ליומיים בלבד ושינה את אופיו. לצערי, שינוי המתכונת וקיצורו של המסע, עובדה שפגעה בחווייה של המסע כלל הנוער מעמק הירדן, ובתוכו נוער אשדות יעקב, בחרו שלא לצאת למסע. בימים אלו אנחנו שוקדים ביחד עם צוות מרכז עידן במועצה על הפקה של אירוע חליפי (צנוע מעט יותר) בכדי להשלים לחבריה את החסר.

בשבוע האחרון החלו בנות ובני שכבת המצוות בפרויקט חדש, אשר אנו מקווים שיצבור עוד ועוד תנופה "בואו נדליק את האור בשביל מישהו אחר". הם נחלקו לקבוצות (קטנות) המגיעות לבתיהם של ותיקי הקהילה ויחד עימם הם "מדליקים" את האור – מכבדים את ותיקי היישוב

המשך בעמוד הבא

ביום ד' האחרון, זה קרה. אחרי המתנה ארוכה. ארוכה מדי הוא הגיע. וכמו תמיד, כאשר הוא בא, הוא בא במלוא הדרו. הגשם! ההכנות לקראתו אילצו אותנו לשנות את התכניות לקראת חופשת החנוכה. נאלצנו לבטל כמה טיולים ו"להתכנס" בבתי הילדים ועדיין כולנו מלאי שמחה ואושר לקראת בואו.

בארצנו השחונה נהוג היה לשלב בתפילתו של הכהן הגדול בבית המקדש את הביטוי "שלא תכנס לפניך תפילת עוברי דרכים". הכוונה הינה שלמרות רצונם של עוברי הדרכים כי הגשם ייפסק, הרי מוטב שהי לא יישמע לתפילתם וימשיך להמטיר את הגשם. כך גם אנו המערכת החינוך (ובקיבוץ בכלל) מברכים על כל טיפה גם אם היא קצת משנה לנו את התכניות.

החודש האחרון עמד בסימן ההתכוננות וההכנות לקראת החנוכה. ביום א' האחרון קיימנו כמיטב המסורת האשדותית ערב קהילתי בו פתחנו את הבתים הכוללים (וכמובן הלב) לכלל קהילת אשדות יעקב. במסגרת הערב התקיימו פעילויות שונות ומגוונות לכל הגילאים, וטף ועד ותיק. הפעילויות התקיימו בבתי הכוללים במאוחד ובאיחוד. היה מתמם את הלב (והבטן) לראות רבים מתברי הקהילה מגיעים, משתתפים, לוקחים חלק בפעילות, נוגסים בסופגנייה מלאת ריבה וממשיכים לפעילות הבאה. זוהי גם הזדמנות נהדרת לומר תודה ולשבח את התמיכה של שתי רכזות התרבות מאיה (איחוד) ואדווה (מאוחד) על התמיכה באירוע ועל שיתוף הפעולה המלא וכמובן גם לצוותי החינוך שעמלו לקראת האירוע ולא חסכו מכל טוב.

ביום ג' החלה חופשת החנוכה בבית הספר, ובחינוך חברתי.

בבתים הצעירים נפתחה החופשה במסיבת רחוב משותפת לילדי שכבות א' עד ו'. בחצר ובחזית בית כולל 'חצבי' (באיחוד) נפרשו תחנות רבות ומגוונות של פעילות והילדים בילו כמעט שעתיים וחצי של פעילות מהנה - סליים, יצירה בחול צבעוני, קליעה למטרה,

בחינוך החברתי - המשך

נרתם ומתנדב לקחת חלק בפעילות חשובה זו. תודה רבה גם לאילן בן-נון שהצטרף להדרכה ובנוסף לביקור בגשר הישנה גם הדריך את הקבוצה בתצפית 'מיכל'.

לאחר הפסקה של שנה, ילדי בית כולל צפצפה חזרו להתנדב בפתיחת ואחזקת שביל טובב כנרת.

"תקציר הפרקים הקודמים". במהלך השנתיים האחרונות, ילדי בית כולל צפצפה, בהובלתה דשל עופרה לוי והצוות מתנדבים מדי כחודש בפריצה ואחזקה של שביל טובב כנרת. במסגרת זו הם נוסעים ביום ו' מצוידים בכלי עבודה (מזמרות, מעדרים וכו') ופשוט פותחים ומנקים קטעים חדשים וישנים בשביל. השנה, לאחר תקופה מסוימת של הפוגה הם שבו לעבוד בפתיחת קטעים חדשים-ישנים בשביל וביום ו' (לפני החנוכה) הם נסעו לעבודה זה.

אין לי כל ספק שפעילות התנדבותי זו הינה בעלת ערך חינוכי שלא יסולא בפז ובנוסף לפעילות עצמה הילדות והילדים זוכים ליום פעילות כיפי ומהנה מחוץ לקיבוץ – יישר כוח.

חברת הנעורים ממשיכה להעסיק אותי ואת מערכת החינוך בכלל וזאת מתוך החשיבות הרבה שאני מייחס לקיומה ולפעילות המתקיימת בה. לצערי, מדריכת הנעורים ביקשה לסיים את תפקידה ובתחילת חודש דצמבר היא עזבה אותנו. לאור המצב התגייסו שני חבריה צעירים מאשדות יעקב (שחף שיפר ואוריה אופיר) בכדי להדריך ולקיים פעילות בחברת הנעורים. הרוח הרעננה ששניהם הביאו עימם, כמו גם

בעוגה, בברכה, בעזרה בבית, עבודה קלה בגינה או כל דבר אחר הגורם לאור על פניהם של הותיקים. מיכל פרידר, מדריכת השכבה מחברת בין הקבוצות לותיקים והרעיונות למעשים עצמם הם באחריות הילדים ביום א' הקרוב, נר שביעי של חנוכה, יצאו בנות ובני הנוער למחנה חנוכה של הנוער העובד והלומד. בעקבות הצלחתו שלטיול סוכות הביקוש ליציאה למחנה חנוכה היה גבוה יחסית והדבר כמובן מלמד על העבודה הקשה והברוכה שעושים המד"צים, בני הנוער של אשדות יעקב.

שכבה זו תצא ליומיים מחנה כולל לינה ושכבות ד' – ו' יצטרפו ביום ב' ליום אחד. המחנה תוכנן להתקיים בחניון קק"ל ביער ציפורי, אולם בשל מזג האוויר הסוער והקר הועתק לחניון הלילה בקיבוץ רביד, שם התנאים מתאימים יותר במזג אוויר שזהה. תמונות תגענה בהמשך...

לפני כחודש(+) יצאו בנות ובני שכבת המצוות למסע בזמן. הם נסעו לאחור כ- 95 שנה והגיעו לאתר 'גשר הישנה', מקום הולדתו של קיבוץ אשדות יעקב. עם הגיעם למקום, יחד עם הוריהם, הם פגשו שם שני חלוצים ואנשי מעש שסיפרו להם על ימי ראשית הקמת הקיבוץ. ביחד הם סיירו במקום, שמעו סיפורים מראשיתו של הקיבוץ ולמדו להכיר את האתגרים והקשיים אימם התמודדו ראשוני המתישבים תודה גדולה לחגי ברון שתמיד

נוער אשדותיים מרגישים שייכים כאשר...

בחינוך החברתי - המשך

מצל טוב!
 אשרה הראל
 אהודת הנ"ן
 נכד אצל
 מצל טוב אמסחה!

מצל טוב!
 אתמי ויוסי אהה
 אהודת הנכדה - צומר
 בת אפרן ונצה
 מצל טוב אמסחה!

מצל טוב!
 אאילנה צפריק
 אהודת הנכד הבכור
 בן אקמה ונפתלי
 מצל טוב אמסחה!

ההיכרות השורשית שלהם עם המסורות ו"מנהגי המקום" הצליחו בתקופה קצרה יחסית לחול לשינוי חיובי באווירה ונראה שאנחנו עולים "על הפסים" הנכונים. בימים אלו מתחיל אוריה ללמוד ועל כן יצמצם את פעילותו, ואילו שחף ימשיך להדריך את החבריה, עד למציאת מדריכה/מדריך קבוע. במקביל לאמור, מועצת החינוך בהובלתו של גדי נחום (יו"ר מועצת החינוך) ממשיכה להוביל את תהליך 'מעין הנעורים' שמטרתו לבחון את האופן הנכון והמתאים לקיומה והפעלתה של חברת הנעורים (או חלופה אחרת) כך שיינתן מענה מיטבי למירב בנות ובני הנוער באשדות יעקב. במסגרת זו קיימנו לפני כשבועיים מפגש עם הנוער עצמו. למפגש הוזמנו כלל בנות ובני הנוער (טי-י"ב) בקיבוץ. למפגש הגיעו 41 נערות ונערים שזה לא מעט, ועדיין חסרו במפגש כ- 60 נערות ונערים. החבריה ישבו לשוחח במעגלים שכבתיים וקיימו שיח ער, רגיש, כנה ופתוח ולאחר מכן קינחו בארוחה דשנה. זה המקום להודות למנחים של מעגלי השיח שהתנדבו למשימה – קרן ארנון, שלמה הינדי, ניצן ארזי-גולן, אלון גלבע, סמדר ינאי, לילך אזבל, מיכל פרידר, שרון שוחט וזוהר יחיאלי. תודה גם למנהלי הקהילות (איתי וגלעד) שלקחו חלק במפגש וכמובן לישי וצוות חדר האוכל על התמיכה המנהלתית.

אמנון אביגדור,

מנהל חינוך חברתי – אשדות יעקב

מפגש עם נעורי אשדות יעקב

כחלק מתהליך 'מעיין הנעורים' אותו מובילים חברי מועצת החינוך, קיימנו מפגש ביום 17/12/19. למפגש הזמנו את כל הנערים והנערות של אשדות יעקב (איחוד ומאוחד). מטרת המפגש הייתה לשמוע מהנוער את הצרכים שלו בהקשר לקהילה, מה יגרום לנוער להרגיש שייך לקהילה.

המפגש היה מוצלח מאד. השתתפו כ-41 נערים ונערות משכבות הגיל של טי-עד י"ב.

את המפגש ליוו איתי ניר (מנהל קהילת המאוחד) וגלעד גורן (מנהל קהילת האיחוד), כמו כן המפגש לווה ע"י סנדרה קליירוף, צוות ההיגוי בתודשים האחרונים.

המפגש התקיים ב-4 מעגלי שיח לפי שכבות הגיל. מעגלי השיח הונחו ע"י חברות וחברי הקהילות (ניצן ארזי-גולן, קרן ארנון, לילך אזבל, סמדר ינאי, שרון שוחט, שלומי הינדק, מיכל פרידר ואלון גלבע).

במפגש העלו הנערות והנערים את התחושות שלהם לגבי השייכות לקהילה, את הצרכים והציפיות ולא פחות חשוב, מה הם מוכנים לעשות למען הקהילה.

הדברים תועדו במהלך המפגש וישמשו בסיס לתכנית העבודה של מועצת החינוך.

בתום המפגש התקיימה ארוחת ערב בחדר-האוכל.

גדי נחום – יו"ר מועצת החינוך

ב'אשדוטף'

הנושאות בעול חינוך ילדינו. אחת הדרכים שבחרנו היא בהענקת מענק התמדה והערכה לנשות הצוות הוותיקות שלנו. (המענק ניתן בטקס קצר בעת הדלקת הנרות המערכתית שהוזכרה לעיל).

וכך ברכתי אותן -

המשורר הלאומי ח"נ ביאליק - אמר -

"כל ההתחלות קשות, אך קשה מהן היא ההתמדה".

טבעם של דברים הוא כזה, שאנו מצויים במרדף מתמיד אחר הזמן.

מנסים היום, להשלים פערים מאתמול למען המחר.

דווקא בשל כך, חשוב למצוא את הזמן והעת לעצור.

להתבונן סביב, ולראות את כל היש והקיים.

לראות ולהודות לצוות שלנו, לכל מי שבחרה ועודנה בוחרת להיות עימנו בעבודה הקשה, היומיומית והסיזיפית שנקראת חינוך.

אז היום אנו בוחרים להוקיר ולהכיר תודה לאלו שמושכות בתלם ללא לאות, למי שלא נרתעות מעבודה ארוכת שנים בשדות החינוך.

אני מזמינה לצידי את -

ליאורה ניב, אסתר הראל, חנה גוטמן,

עדנה חלף, דנה פרישקולניק וחן שעיו.

"צריך שכל איש ידע ויבין, שבתוך תוכו דולק נר, ואין נרו שלו כנר חברו, ואין איש שאין לו נר. וצריך שכל איש ידע ויבין, שעליו לעמול ולגלות את אור הנר ברבים, ולהדליקו לאבוקה גדולה ולהאיר את העולם כולו." (הרב קוק)

לכן, שמחזיקות את נר המערכת דולק לאורך שנים ומאירות לנו מניסיונן הרב,

אנו מביעות היום את מלוא הערכתנו, ומעניקות לכן מענק אישי ומשמעותי על שנים של התמדה עשייה ותרומה.

תודה רבה לכל אחת מכן.

אני מאחלת לנו שנהיה תמיד בצד המאיר ונראה את הטוב יחד ולאורך שנים.

"לחורש ולזורע

מי להם ידיד ורע?

הללו לגשם!

לדומם ולצומח

מי להם שופע לח?

הללו לגשם!

לאדם ולחיה

מי להם נותן מחיה?

הללו לגשם!"

(אברהם ברוידס)

ימים עמוסים בעשייה ברוכה עוברים עלינו באשדוטף.

- ימי החנוכה חלפו עברו להם. ילדי והורי גן **תאנה וגן גפן** פתחו את אירועי חנוכה בתהלוכת עששיות שהתחילה באשדוטף, עברה בין בתי האיחוד והמאוחד והסתיימה בפיקוס הגדול בהדלקת נרות משותפת מלווה בשירי חנוכה, סופגניות ותה שזכינו להם בזכות שיתוף פעולה מקסים עם הורי הילדים.

היה ערב מלא אור, שמחה ויחד.

אל **גן רימון** הוזמנו ההורים ביום שישי לסדנת חנוכה בה קישטו סופגניות, הכינו ויטראז'ים, כתרים ויצרו בחימר. העשייה המשותפת הייתה חווייתית והתגובות החמות שהצוות קיבל, משמחות ומחממות לב.

ביום שני בבוקר התכנסנו כולנו, מבית התינוקות ועד בוגרי הגן להדלקת נר ראשון של חנוכה. נפגשנו בחדר האוכל, ישי יחיאלי התכבד בהדלקת הנרות. ילדי גן תאנה הופיעו בריקוד הסביבונים וילדי גן גפן גרשו עבורנו את החושך והפיצו אור. את החגיגה חתמנו בהצגה "חנה זלדה" שהציגו רבקה ואפרת הגננות. ולבסוף התכבדנו בסופגניות ורקדנו במעגלים.

- רבות נכתב ודובר על מצוקת כח האדם בחינוך, לשמחתי בעת כתיבת שורות אלו, הגענו אל המנוחה והצלחנו לאייש את כל המשרות. בהנהלת החינוך אנו עוסקים לא פעם בשאלה כיצד לשמר ולטפח את הנשים

באשדוטף - סוף

<p>הנס איננו מצפה מעבר לעיקול, לעמק נחנו עדיין הולכים, אל ההר לא פסקנו אף פעם מלהעפיל, הסלע עודנו נחצב בידינו, ולבנינו, דור שלישי ורביעי, אנו מורישים את הקרדום.</p> <p>הדרך קשה עד מאד, אמרנו, הדרך ארוכה מאד, אמרנו, ועתים נדמה שהטעונו השבילים.</p> <p>אבל אנחנו גם יודעים שהדרך שארכה, הדרך הנפתלת, עוד תהיה למישור.</p> <p>היא מוכרחה יום אחד להיות למישור, כי בקצה הדרך מצפה האור. עוד יהי אור.</p> <p style="text-align: right;">מיריק גרזי (בית השיטה)</p>	<ul style="list-style-type: none"> ● השתלמות והתמקצעות הצוות החינוכי - בסוף חודש דצמבר, השתתפנו, 5 מבנות הצוות בכנס שכותרתו "יד ביד נלך לאורך כל הדרך". הכנס עסק ביחסים ההדדיים בין הורים ומחנכים ובמסע המשותף שאנחנו עוברים בסביבה משתנה עם משפחות מגוונות. בנוסף אנחנו מקיימים בכל שנה השתלמות לכלל המערכת והשנה בחרנו לדייק ולהעמיק בנושא "חצר הגרוטאות". את ההשתלמות מעבירה המדריכה הפדגוגית של המערכת, עידית יציב, והיא מתקיימת בשלושה מפגשים מערכתיים בשעות אחר הצהרים ובסיומה כל צוות יישם את התובנות החדשות בעבודה מעשית בחצר שלו. כבר לאחר המפגש הראשון נראו שינויים בחלק מהחצרות והתשוקה לחידוש התעוררה בנו. ● בעודנו נהנים מפירות השנה הנוכחית, פנינו כבר לתשפ"א. בימים אלו אנחנו עורכים מיפוי ותכנון ראשוני לקראת שנת הלימודים הבאה. המעוניינים להצטרף והמתעניינים בפרטים, מוזמנים לפנות אלי בטלפון 054-6746401 או במייל ashdotaf.nihul@gmail.com ● בין עלון לעלון אתם מוזמנים להיכנס לדף הפייסבוק שלנו שם מופיעים עדכונים, שיתופים ותמונות מהעשייה שלנו. https://www.facebook.com/ashdotaf/ <p style="text-align: center;">אֲשֵׁרִי הָאִישׁ, אִם בֵּין סוּפוֹת וְרַעַם פָּרְחָה הַפְּלָגִית לוֹ, לוֹ רַק פְּעַם.</p> <p style="text-align: center;">(נתן אלתרמן)</p>
---	--

לוג מעלה הילוך - שיחה עם הדס יפה

אלתר), את 'כישורי חיים' ובחנוכה קיימנו טקס משותף של הדלקת נרות עם קהילת לוג. אירוע מאד מרגש בו רקדנו ושמחנו יחד, וזו רק ההתחלה לפעילות מגוונת שתתקיים לאורך השנה כולה.

רוקדים עם כישורי חיים בחנוכה

תחום נוסף 'שבוער ביי', אומרת הדס הוא קיימות ואיכות סביבה, ויש לי שותף שמשוגע לנושא לפחות כמוני- **דני פלג** - שמנהל את מחסן חומרי הגלם ב'לוג'. יחד נפגשנו עם יועץ בשם **עמיעד לפידות** שהוא מומחה לקיימות, שיעביר ב 10.2.20 הרצאה בנושא לחברי הקיבוץ כדי לחברם לרעיון ולחדד את המודעות. 'לא', מדגישה הדס, 'קיימות אינה חלק מהגדרת התפקיד שלי, אבל משתלבת היטב עם השקפת העולם הירוקה וכך נהגתי גם במקומות קודמים'. כ'סנונית ראשונה' נפגשנו עם מנהל מגזר המזון ישי יחיאלי במטרה לרתום אותו לעשיית קומפוסט משאריות חדר האוכל וכן את מנהל החינוך הבלתי פורמלי אמנון אביגדור ומנהל הקהילה גלעד גורן. אני מודעת לכך שלוקח זמן לבנות יחסי אמון בתחומים אלה, וחובת ההוכחה שלא מדובר בדיבורי סרק היא עליי.

המטרה שלי להציב את אשדות איחוד על המפה בתחום הקיימות, מדגישה הדס, אינה בגדר גחמה. לפני 12 שנה הקמתי צוות איכות סביבה בקיבוצי מגידו, כאשר לא היה כלום בנושא. נפגשנו עם יועצים, למדנו את הנושא, ואז באנו למועצה האזורית וביקשנו

הדס יפה ילדה טובה קיבוץ מגידו, היא מזה ארבעה חודשים מנהלת משאבי אנוש של "לוג מוצרים פלסטיים" בישראל וגם בהונגריה, שם כבר הספיקה לבקר ואפילו לעבוד על פס הייצור, כי זו הדרך הנכונה מבחינתה להבין מה עובר בראשו של פועל. הדס, שהחליפה את שרון הוותיקה שעזבה לאחר 8 שנים, מביאה עימה רקורד מרשים למדי: 8 שנים שימשה מנהלת משאבי אנוש באסם- יקנעם - מפעל המעסיק 400 עובדים, 5 שנים נוספות היתה מנכ"לית של עמותת פגועי נפש ובין לבין שימשה ראש אגף מש"א בחברת כביש 'חוצה ישראל'. היא בעלת תואר ראשון בכלכלה ופסיכולוגיה, תואר שני בפסיכולוגיה תעשייתית זאת בנוסף לנסיון מעשי לא מבוטל וחשיבה חוץ קופסתית. 'אני משמשת יד ימינו של המנכ"ל בתחומים מגוונים', היא מבהירה, "חלקם פרופר מש"א וחלק אחר תחת הכותרת אחריות תאגידית".

ראש ירוק

מעבר לתחומים 'השגרתיים' בהם עוסקת מחלקת משאבי אנוש כמו טיפוח עובדים וקידומם, לדאוג לכח אדם מתאים, לקלוט עובדים חדשים ולשמר אותם לאורך זמן (תחלופה עולה כסף) ושאר עניינים של אתיקה, שכר, יושרה וכיו"ב, הציבה לעצמה הדס שני יעדים נוספים, שבמידה ויתממשו, קהילת אשדות עשויה לצאת נשכרת מהם, ובגדול. במסגרת 'תרומה לקהילה' אומרת הדס, אימצנו (בהמלצה חמה של יונתן ושאלו

לוג מעלה הילוך - המשך...

כחלק מתפקידיה מקפידה הדס לבקר בקווי היצור ולהכיר כל אחד מהעובדים ברמה האישית, רבים מאלה אנשי ייצור ואחזקה ממוצא אתיופי או יוצאי חבר המדינות. יש בהם וותיקים דוגמת **אנה פיימר** עובדת אריזה בת 68 שמתנהלת כמו אחת שרק אתמול התקבלה, שיש לה הצעות ייעול מאד מעניינות בטיפול בבעיות איכות. יש את **צילה**, עובדת וותיקה ומנוסה במחלקת הדפסה ואת **גיניה** המסור - אנשים סופר חיוביים, שעושים עבודה מדהימה ונותנים דוגמה אישית ולצידם צעירים אחרי צבא שבאים לילוגי כעבודה מועדפת. מנסיוני במקומות אחרים, אומרת הדס, אני מעדיפה שיש גיוון ושונות של עובדים, כך יכול כל אחד להביא את הערך המוסף שלו, בעוד שקבוצות הומוגניות הן בדרך כלל פחות יצירתיות. כך היא נוהגת גם עם ילדיה הפרטיים (בגילאים שבין 9-18) אותם שלחה לבי"ס שמשלב דתיים וחילונים, כדי שיספגו ערכים כמו סובלנות וקבלת השונה.

גם תחום הספורט והכושר הגופני אינו זר לעובדי 'לוג'. מדי יום ראשון בחמש וחצי אחר הצהריים עולים החבר'ה (בהם 3 נשים) על בגדי ספורט, ויוצאים לפעילות מגוונת בהדרכת מאמן הכושר יונתן בן ענת. לוח המודעות מבשר על הנחות למופעים שונים המתקיימים באזור וכל זאת ללא ועד עובדים.

סוף בעמוד הבא

להיות הפיילוט של המועצה לצורך הכנת קומפוסט. המועצה נתנה לנו מנדט ותקציב, עמדנו במשימה, והיום המועצה האזורית מגידו, חזקה מאד בנושאי מיחזור, כני"ל באסס, שם עושים פסולת משאריות מזון של חדר אוכל גדול וזה עובד מדהים. 'קיימות', מחדדת הדס, מתבססת על יש מישי, ולכן אין צורך לקנות שום דבר, אלא לקחת מה שיש ולמחזר (התוצר הסופי היא קופסת קומפוסט לגינה הפרטית) ואם אתה בעניין, זה פשוט קורה. החזון שלי להיות מהמובילים במועצה בתחום הזה ונראה כמה רחוק נוכל להגיע.

לשמר את ההון האנושי

ב'לוג ישראל' עובדים נכון להיום 140 עובדים (יחד עם לוג הונגריה מגיע מספרם לכ-250) מה שהופך את החברה למקור פרנסה משמעותי עבור משפחות רבות באזור. הסיבה למספר הגדול יחסית של עובדים נובע בין השאר משינוי השיטה. בעבר רוב עובדי הייצור ב'לוג' היו עובדי קבלן, שעם חלוף 9 חודשים, המתאימים שבהם הפכו לעובדי החברה בהעסקה ישירה. בשיטה הנוכחית מגייסת 'לוג' את עובדיה דרך משרד התעסוקה בטבריה (עושים עבודה יפה!) וכך נחסכת עמלה שבעבר שילמנו לקבלן. בעוד מספר המועסקים ב'לוג' נמצא בקו עליה, הרי שמספר חברי אשדות העובדים הולך ופוחת, חלקם עקב יציאה לגימלאות ואחרים מסיבות שונות, אומרת הדס, שתשמח מאד אם יצטרפו חדשים, ולשם כך היא בקשר קבוע עם סמדר מטלון - משי"א הקיבוץ.

לחברי הקיבוץ שמגלים בשנים האחרונות ספקנות רבה, שלא לומר אכזבה, מביצועיה של 'לוג' והסיכויים שתעלה על דרך המלך, מנסה הדס לצייר תמונה יותר אופטימית. "המצב ב'לוג' הולך לקראת שיפור" היא אומרת תוך שמרמזת על שורת עיסקאות שהולכות ונרקמות. שנת 2020 צפויה להערכתה להביא להתייצבות ואת שינוי המגמה נרגיש כולנו החל משנת 2021.

לוג מעלה הילוך - המשך...

עס בליפה נואה

גשם, גשם
אף תהי" נואעס
צרה כחרה
את אכן נשברת.

למה תככי לך?

רצט, רצט
למה את נכנעת?
רוח, רוח
לפיק קרוצ.

אופל, אופל
פתע פתאום הכל כתופת
אהובק הלך לו
לא יחזור עוד.

סצר, סצר
את אינק נרצעת
עס, עס
עוד תלרח לך קעט.

עס, עס
הנה, ראי, את מתאוועט
עס בליף העס
יש מן החסד.

עס בליפה נואה.

דודו ברק

אחת המטרות החשובות שלי כאן ב'לוג', מצהירה הדס היא קליטה, פיתוח ושימור עובדים. כדי לעמוד ביעדים שהצבנו לעצמנו, אנו קולטים אנשים איכותיים, מזהים התאמה לצוות ולמנהל איתנו אמורים לעבוד, מגבשים תוכנית הדרכה משמעותית, בונים מסלולי קריירה לעובדים בעלי פוטנציאל קידום; והאתגר החשוב מכל – אקלים ארגוני חיובי ופורה של חברה בעלת מוניטין מצוין שתהיה אטרקטיבית לעובדים שאנו מעוניינים למשוך אלינו.

שורה תחתונה: נעודד כל פעילות שנועדה ליצור חיבורים עם הקיבוץ שהוא הבעלים של 'לוג', ומי כמוני כחברת קיבוץ, מבינה היטב את החשיבות. ולשנה החדשה - מאחלת לכולנו הצלחה ושיתוף פעולה חזק ופורה עם הקיבוץ. שיהיה רק טוב.

אבנרון

Pharma
Primary
Packaging

פרידה טובה

וכבוד האחד כלפי השנייה ותביאו את "לוג"
להישגים גדולים וחשובים.
נפגש בשבילים,

• נכתב במקור לעלון 'לוג'

לא קל לסיים ולסכם תקופה של 33 (פלוס) שנות עבודה ב"לוג", שנים של עשייה מרתקת מאתגרת ומלאת פעילות ועשייה.

לסכם תקופה שכזאת, פירושו: להסתכל אחור ולנסות לזכור – איך התחלתי, מה עשיתי, עם מי עבדתי ובאילו פרויקטים מאתגרים לקחתי חלק.

אבל, זה בעצם, בעיקר, מבט קדימה – על מה שאעשה, על מה שאלמד ועל החוויות החדשות שאחווה.

זה בעיקר להגיד בלב שלם כי נתתי את כל כולי לעבודה ולעמיתי לעבודה... זה הזמן שלי לעשות, לממש ובעיקר... לחגוג את החיים...

זה גם הזמן לזכור חברים שהלכו איתי דרך ארוכה ב"לוג" ואינם פה היום, כדי לסכם ולהיפרד...

יש אנשים שפוגשים תוך כדי עשייה וממשיכים הלאה, אבל יותר מכך, יש אנשים שלהיות איתם הייתה חוויה והנאה, והם יישארו בליבי תמיד...

כמו שכבר כתבתי, קשה להיפרד אחרי 33 (פלוס) שנות עבודה ממקום שהיה פעם ביתי השני, ויותר מכך, להיפרד מעמיתים שלמדתי להכיר.

בכל זאת, הגיע זמן פרידה וגם להגיד מילת **תודה. תודה** - מילה כל כך קטנה שאינה יכולה להביע את גודלה ומשמעותה של החוויה שאני חשה בסיומה של תקופה ארוכת שנים.

ולאלו התוהים, מדוע אין חגיגות ומסיבות פרידה – המרתי את כל זה בתרומה צנועה של "לוג" ושלי לטובת רכישת ציוד ג'אגלינג **לכפר נהר הירדן** בו אני מתנדבת היום.

היה לי לעונג רב לעבוד עם כל אחד ואחת מכם. מקווה שתמשיכו בעבודתכם החשובה תוך שיתוף פעולה הדדי ופורה, תוך פירגון

במליאת המועצה האזורית תקציב 2020

ביום שלישי 31/12/2019 עבר מליאת המועצה התקציב המועצתי לשנת 2020.

התקציב עבר ברוב קולות גדול, 17 ישובים בעד.

לעניות דעתי, התקציב הוצג בצורה בהירה ומרשימה וזאת למרות כניסתם של גזברית ורו"ח חדשים ממש קרוב למועד הגשת התקציב.

קושי נוסף בהכנה והגשת התקציב הוא אי-הוודאות הפוליטי הקיים במדינה מזה כשנה המביא לתפקוד לקוי מתמשך של המערכות הממשלתיות. לכן, נעשה התקציב בהנחות זהירות ושמרניות יחסית שלא לוקחות סיכונים על קבלה או אי קבלה של כספים ממקורות ממשלתיים.

» תקציב המועצה לשנת 2020 עומד על 179,456,000 ₪, גידול של 3.61% בהשוואה לשנה קודמת. עיקר הגידול הינו בתקציב תיכון בית ירח אשר מסתכם ב 3,200,000 ₪ (הן בהכנסות והן בהוצאות).

מתוך התקציב, תשלומי הארנונה למועצה בתים פרטיים, מבני ציבור ותעשייה עומדים על 56.5 מיליון ₪. שאר הכנסות המועצה מגיעות בעיקר מגורמים ממשלתיים. הארנונה עולה בשנת 2020 ב-2.58%, המהווים את עליית המדד האוטומטית המחייבת את המועצה ע"פ חוק ההסדרים. עלייה זו מכונה "הטייס האוטומטי".

שימושי התקציב

* הנהלה וכלליות מנהל כללי וכספי 19.5 מיליון ₪

* שרותים מקומיים - 31.5 מיליון ₪

* תינוך תרבות רווחה - כ 110 מיליון ₪.

* מפעלי מים ביוב ואחרים 18 מיליון ש"ח.

כל שורה כזו מפורטת למאות שורות פעילות.

» בתקציב נכללים מענק האיזון 2,876,000 ₪ (מהווה 2%) ומענק הקרן

לצמצום פערים כ 1,498,000 ₪ (מהווה כ-1%).

» בזכות התייעלות עמוקה שבוצעה בארגון, לראשונה מזה שנים, בתקציב לשנת 2020 לא נעשה שימוש בקרן הפיתוח לצורך התקציב הרגיל בהשוואה לתקציב לשנת 2019 שתוקצב כ 1,500,000 ₪ ולשנת 2018 בה נעשה שימוש ב 1,100,000 ₪ מתוך הקרן.

» הוצגו עיקר התוספות בתקציב ההוצאות – מאלה ניתן להבין על סידרי העדיפויות של הנהלת המועצה ועל המשאבים המושקעים בהתאם:

- גידול בשירות לתושב כ 574,000 ₪
- גידול בתחום החינוך כ 490,000 ₪
- גידול בתחום התרבות כ 117,000 ₪

להלן רשימה של מספרי התושבים ביישובי המועצה האזורית לשנת 2019. אנחנו במקום הרביעי והמכובד:

נווה עובד - 1461 תושבים
אפיקים - 1421 תושבים
פוריה עילית - 1255 תושבים
אשדות אחד - 1009 תושבים
דגניה ב - 832 תושבים
קבוצת כנרת - 860 תושבים
בית זרע - 767 תושבים
גינזור - 739 תושבים
אשדות מאוחד - 710 תושבים
דגניה א - 681 תושבים
כנרת המושבה 669 תושבים
עין גב - 683 תושבים
שער הגולן 636 תושבים
אלומות - 494 תושבים
תל קציר - 461 תושבים
אלמגור - 437 תושבים
מעגן - 432 תושבים
מסדה - 376 תושבים
כפר עבודה - 359 תושבים
סוף בעמוד הבא

במליאת המועצה - סוף

גיל הזהב בשער-הגולן

מזמין אתכם

ביום ד' 15.1.2020 בשעה 18:00 במועדון התרבות

נארח את: **חגית גפן**

מנכ"לית הרשת הירוקה

הנושא:

משבר האקלים העולמי

כל מי שסביבת החיים שלו יקרה לו והוא דואג גם לילדיו, לנכדיו ובכלל לדורות הבאים - שיבוא

להתראות רבקה, נילי 052-386-4242

הנחיות כבאות והצלה לישראל
בנושא שיטפונות:

יש להישאר במקומות בטוחים ולהישמע להוראות כיבוי והצלה וכוחות הביטחון.

אסור להתקרב בזמן שיטפון לשפת הנחל, מחשש להתמוטטות הנדנח. לזרם יש כוח עצום והמים יכולים לסחוף את הנדנח.

האזיט והתנדנדו מעת לעת באמצעי המתייה השונים אחר דיווחים והנחיות בטיחות.

חל איסור מוחלט לזיכנס לכל המסלולים באפיקי נחלים נבאגני הניקוז, בהם קיים חשש לשיטפון. הדבר מהווה סכנת חיים ממשית.

הפעילו שיקול דעת, אל תיקחו סיכונים מיותרים.

במבני הבית ממלץ לזחוק חפצים כדי למנוע נפילתם ופגיעה בנפש ורכוש.

בכל מקרה של שריפה או אירוע חילוף **חייגו 102 ללוחמי האש.**

האון - 187 תושבים

רביד - 123 תושבים

סה"כ 15,326 תושבים

נושא נוסף שנדון במליאה נוספת שהתקיימה בסמוך למליאת ענייני בתקציב הוא נושא "האצלת סמכויות".

האצלת סמכויות היא למעשה ההאצלה שהמועצה האזורית מבצעת לוועדים בענייני סמכויות ניהול ותפעול היישוב. רשימת הסמכויות המואצלות לוועדים הינה רחבה וכוללת בתוכה מגוון רב של תחומים המאפשרים לוועדים לפעול בתחום יישוביהם לפי סדר עדיפויות שנקבע על-ידם. אצלנו באשדות, חלק מהנושאים מטופלים ומתוקצבים על ידי האגודה הקהילתית (מתיישבי אשדות איחוד).

אצלנו תקציב הועד המקומי עוסק בגינון, בטחון, פינוי גזם, תברואה, כבישים פנימיים ואחזקת מדרכות, תאורת רחוב ובטחון. אולם, נושאים נוספים המואצלים על ידי המועצה מטופלים אצלנו על ידי האגודה, בהם תחומי החינוך הבלתי פורמלי, התרבות, הספורט, הנוער, הבריאות ועוד.

הפעילות בנושאים אלו מתוקצבת ע"י החזרי ארנונה מהמועצה האזורית המכונה החזרי וועדים.

החזר בהיקף של כ- 5 מליון ₪ לכל הישובים.

(אצלנו ישנו גם המס של 100 ₪ לחודש מתושב לצורך שיפור השרות).

בכל ישיבות המליאה הועלה נושא החזרי הוועדים מתוך רצון להגדיל בצורה משמעותית את החזרים מהמועצה על מנת לאפשר לוועדים לנהל בצורה טובה יותר את יישוביהם. נהיה אופטימיים.

רשם שאול נציג היישוב במועצה.

ארכיון אשדות יעקב איחוד

(את השאר אפשר לראות באינטרנט) כפי שתורגם על ידי אברהם שלונסקי:

הַאִינְטֶרְנַצִּיּוֹנָל

קוים הַתְּנַעֲרָה עִם חֵלְכָה
עִם עֲבָדִים וּמְזִי רָעֵב
אֲשֶׁ הַנְּקֻמוֹת הַלֵּב לַחֲכָה
לְקִרְאת אוֹיֵב הַפּוֹן לְקָרֵב.

עוֹלָם יִשָּׁן עֲדֵי הַיְסוֹד נַחְרִימָה
מִגֵּב כְּפוֹף נִפְרָק הָעֵל
אֶת עוֹלָמְנוֹ אֶז נְקִימָה
לֹא כְּלוּם מִתְמוֹל,
מָחָר – הַכֹּל.

זֶה יִהְיֶה קָרֵב אַחֲרוֹן בְּמִלְחַמַת עוֹלָם
עִם הַאִינְטֶרְנַצִּיּוֹנָל יַעוֹר, יִשָּׁגֵב אָדָם

תתארו לעצמכם מה עבר על ילד בן חלוץ כשלפתע הוא קלט שלהמנון הסוציאליסטי ולטרקטור הגדול יש את אותו השם! אין ספק שהוא מיד רצה לדעת מהו ההמנון של הטרקטורים האחרים. לכן, בגמר השיר מעיר אחד הילדים: "עכשיו די עם האינטרנציונל, עכשיו תשיר עם הפורדזון".

התמונה של הפורדזון באדיבות מוזיאון לב השרון לתולדות הטרקטור והמיכון החקלאי במושב עין ורד.

שבת שלום,

שאול ינאי

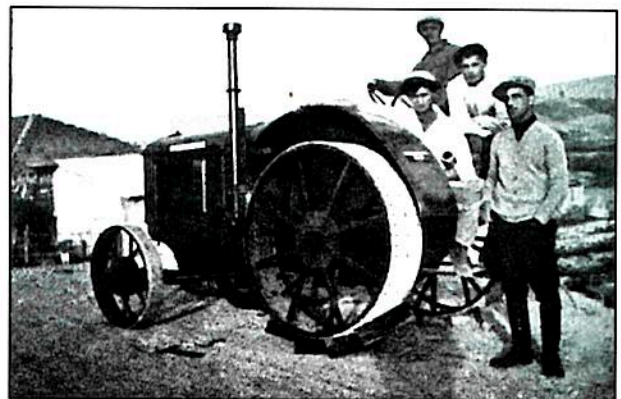
מפי הטף – 27.10.1944

קודם אביא את דבר הטף אחר כך אציין מספר פרטים הקשורים בסביבתו הטבעית של הסיפור.

"מהרשק שר לפני הילדים את האינטרנציונל. בגמר השיר מעיר אחד הילדים: "עכשיו די עם האינטרנציונל, עכשיו תשיר עם הפורדזון".

כל אחד יודע שטרקטורים עושים רושם אדיר על בני אדם ובמיוחד על ילדים. הבדידות של העבודה והעובד, העוצמה של המנוע, האקוסטיקה המכנית והמאיימת ולעיתים מחרישת האוזניים, הטיפול באדמה שאליה נשוב, שינוי הצורה של הנוף, ועוד ועוד פרטים רבים הקשורים בכלי הכמעט כל יוכל הזה.

ב-1944, בעת שהחלוציות עדיין פרוחה, מפעיל הטרקטור נחשב לאדם ששייך לסיירת החלוצית. וכולם ידעו בקיבוץ שישראל מהרשק, ממייסדי אשדות יעקב והסבא של ח"כ ומפקד סיירת מטכ"ל לשעבר עומר בר לב, היה בזמנו באותה סיירת שתפקידה היה "לכבוש" את האדמה. בתמונה להלן רואים את ישראל מהרשק (עומד) ב-1928 ליד הטרקטור הראשון בגשר. הטרקטור הזה היה מתוצרת חברת "אינטרנציונל".

והנה ישראל מהרשק שר לפני הילדים את "האינטרנציונל" שהוא "ההמנון של השמאל הפוליטי". להלן מילותיו של הבית הראשון

להשאיר חותם

שהוריי חזרו מהפרדס. בסביבות כיתה ה' כבר "אספו" אותנו לנוער העובד.

בקיץ כיתה ז' יצאנו למחנה העפלה בכרמל ושמעון פרס ז"ל היה מפקד המחנה. בתקופת זו ביתנו היה מלא מעפילים.

חברה מהנוע"ל גייסו אותנו לגדנ"ע בניגוד לרצון הוריי, אך כמובן שיצאתי בלילה בלי רשותם. בתיכון למדתי בב"י"ס בגבעת השלושה משם עברתי לחיפה לגור אצל הדודים ולמדתי בגימנסיה ביאליק. כשהייתי בכיתה י"א החלה התעוררות לגיוס לפלמ"ח. נסעתי למזכירות הנוע"ל בת"א וביקשתי להצטרף לגרעין. עברנו כגרעין לקבוצת כינרת שם עבדנו בחקלאות/ חינוך כשנתיים.

מכירת עברנו לקיבוץ שמיר שם היה הגיוס הרשמי לפלמ"ח כולל טקס ההשבעה! אחרי ההשבעה העבירו אותנו לכפר סאלד בחורף הקר, לשם שלחה לי אמא זוג מגפיים.

מכפר סאלד עבר גרעין ארז למושבה מגדל. אני הוכרתתי כאחראית כביסה והייתי נוסעת לקיבוץ גינוסר לכבס. המכ"ית של הבנים הייתה **נתיבה בן יהודה** שכונתה השד הצהוב. החברה יצאו לפעולה ברמות נפתלי. הערבים שחשו בושה שבחורה הובילה פעולה נגדם הכריזו על פרס על ראשה.

ממגדל עברנו לצפת ונקראנו חטיבת יפתח! שכבשה את צפת. אני הייתי קשרית. הקשר היה במבנה של משטרת כנען. בכיבוש צפת ראינו בתים יפיפיים שהיו שייכים לעשיריה הערבים של העיר. אחת הכיתות יצאה לכבוש את עין זיתון, הפעולה נכשלה ואחד מחברי הגרעין עמוס ז"ל נפצע ומת.

המשך בעמוד הבא

תערוכת הצילום התיעודי והשקת הספר 'להשאיר חותם בעמק הירדן' (בחסות מפעל הפיס) התקיימה בבית גבריאל ב-29.12 במעמד ראש המועצה ומוזמנים רבים בהם בני משפחות של 'משאירי החותם'. בין המתועדים היו הפלמ"חניקית **רינה פלג** והעולה מתימן **משה עדוי** שסיפורם המרתק ותצלומם (ביד צלם מקצועי) מתועדים בספר.

רינה פלג חטיבת יפתח הגדוד השלישי.

נולדתי בירושלים בביקור חולים 17.4.1931 בכיתה א' עברנו לכפר אז"ר. כשהייתי בת 9 נולדה לי אחות ותפקידי היה לשמור עליה עד

להשאיר חותם - סוף

חמור ויצאו לדרך. לאחר הליכה של ימים ארוכים הגיעו לבירה צנעא ומשם לתחנת המעבר לעבר הארץ המובטחת. אלא שנהג המונית שהסיע אותם מסרם לידי שדדים שגזלו את מעט כספם ורכושם. המקום הבא אליו ועברו היה מחנה של הגויינט. אלפי יהודים הצטופפו שם במבני קש ישנים על שמיכות, רעבים וסובלים ממכת כינים. לבסוף עלו על שולת מוקשים בריטית שהורידה אותם בנמל סואץ ומשם למחנה בריטי עם חיילים אוסטרלים, שליבם נכמר על מצבם העגום. מהעיר קנטרה המשיכו ברכבת החיגיאזית לעתלית ומשם לבנימינה שם שוכנו באורות הברון רוטשילד.

חלומם על ביאת המשיח הולך ומתפוגג וימים קשים עוברים על המשפחה. בכל אשר פונים, הם נתקלים בחומות השפלה ועוני, ומשה לא בוחל בשום עבודה כדי להשביע את רעבונו. לאחר למעלה משני עשורים כחשמלאי ותפאורן בהצגות רבות, מחליט משה להצטרף לקיבוץ כדי להבטיח חיים טובים יותר לילדיו, ומגיע למנרה. כעבור שנים אחדות הם מצטרפים לאשדות יעקב איחוד עם רעייתו רוזה וארבעת ילדיהם שזכו ולילדות מאושרת. מזה 47 שנים הם מתגוררים באשדות, כאשר משה עדיין עובד מדי יום בנגריה שלו מקיים אורח חיים פעיל ובריא.

כתב וצילם: ינון טובי

מצפת ירדנו לסראפנד שם הופגזנו ע"י מטוסים מצריים (אני התחבאתי בתוך חבית). סראפנד היה מקום התארגנות של כל הגרעינים משם יצאו בין היתר לכיבוש לוד רמלה. אחרי הכיבוש ירדנו כמה גרעינים לנגב ומשם לבית שאן שנכבשה כבר ע"י כוחותינו. מבית שאן "העמיסו" אותנו על משאיות לרמת יוחנן לעוד התארגנות שם שהינו כשנה. מרמת יוחנן הגענו לנאג' היום קיבוץ אור הנר, גרנו שם באוהלים, ומכיוון שהיה מי שחשב שזה לא מספיק חלוצי עברנו לנקודה שלימים הפכה להיות קיבוץ ארז.

בקיבוץ ארז הייתי אקונומית וקניינית משם יצאתי לעבוד כשליחה בעליית הנוער בירושלים. באחד הימים הגיע קיבוצניק מאשדות יעקב כשליח של הנוע"ל לגייס אקונומית למחנות הקיץ של התנועה בכפר החורש. לימים אורי (השליח) ואני נישאנו והקמנו את ביתנו באשדות יעקב.

כתיבה אדמית פלג, צילום אייל סאבא

פעמי משיח

בשנת 1940 כאשר **משה עדוי**, נער בן עשר, הוא התחיל את המסע מתימן לארץ ישראל יחד עם הוריו, אחותו, שלושת אחיו וקרוב משפחה נוסף. הם נטלו עימם את ספר התורה המשפחתי העמיסו את מעט מטלטליהם על

מסע בין שנתונים

ילדינו יצרו קבוצת ווטסאפ שכמובן לא כוללת אותנו, והחלו לתכנן שורת ארועים: משט דולפינים, כדור פורח ועוד ועוד. בנוסף, הם קיבלו אישור לבקר בבית הספר החקלאי 'שפיה', מקום שם שהה אבא שלי ויקר לי מאד. הגדיל לעשות הבן יוסף, צלם במקצועו, המתגורר בבית שאן, איש מיוחד ואהוב על הבריות, שעשה עבורנו את הכניסה הצפונית לבית עם משטח בטון, פרגולה ושביל גפנים – ועוד ידו נטויה.

שבועיים לאחר משט הדולפינים, מודיעים הילדים למאירה ויגאל שיקחו אויר כי בשבת הקרובה הם מתכננים יומולדת לבת של בניה וכולם מוזמנים, כולל אלדמע וחברה לחיים, שבאו במיוחד מאמריקה. פתחנו שולחן עשינו מסיבה ואז התברר שמסיבת יום ההולדת הוא סיפור כיסוי לדבר האמיתי שעתיד להתרחש כעבור יומיים. עם אור ראשון של יום ראשון הם יצאו בהרכב כמעט כמעט מלא לתחנת הדלק של נעורה. בשטח הכינוס המתין להם כדור פורח נטול אויר ושלושה זוגות נוספים. נפרדים מהילדים והולכים לנשנש קצת ובאותה עת עסוק הצוות בניפוח הבלון באמצעות שני מפוחים גדולים. אחרי שמסתיימת מלאכת הניפוח מפעילים מבער, ואז הכדור מתיישר וזה השלב בו אנחנו נכנסים לסלים המיוחדים, הקשורים לכדור משלושה כיוונים, ומתחילה הטיסה. עומדים בתוך סל צפוף דבוקים אחד לשני ועולים לגבהים, כאשר הנוף הנשקף מגובה אלפיים מטר מרהיב ביפיו ומאפשר לראות את כל אזור חיפה ועד החרמון. לבלון אין מנועים ולכן הניווט ימינה שמאלה למעלה או למטה נעשה על פי משטר הרוחות. בגלל האש הבוקעת, לא היה לנו קר ויכולנו

סוף בעמוד הבא

בין יגאל עשת לבין ומאירה אשתו, מפרידות 11 שנים. זה לא הפריע לזוג הנחמד להביא לעולם 7 צאצאים (ארבע בנות ושלושה בנים) כאשר רוחות מקומיות מלחשות שבכל פעם שיגאל חוזר מהפלגה, מאירה נכנסת להיריון. ברבות השנים כאשר ילדיהם בגרו ועזבו את הקן, החליט הזוג באופן די מפתיע להפרד, וכל אחד פנה לדרכו. מאירה נדדה דרומה בעוד יגאל שומר על הגחלת באשדות. כעבור עשר שנים הם חשו געגוע האחד לשניה והחליטו לחזור לחיים משותפים באשדות. היום, כאשר יגאל מציין שמונים ומאירה מתקרבת לשבעים, החליטו ילדיהם שזה הזמן לפנק את ההורים ולהחזיר להם מעט ממה שהקריבו הם בעבורם.

הראשון לחוש את משב הרוח החמים היה יגאליה שהוזמן לפני שבועות מספר על ידי בניו: בניה ויוסף, למרינה בהרצליה שם עלו יחדיו על יאכטה ושטו במי הים התיכון. ליגאל שמורגל בהפלגות, זה נראה טבעי לגמרי, עד שהבחין בדייג שגורר רשת שממנה קופצים מאות דגיגים, וכאשר אלה מזנקים מהרשת למים הם הופכים מיד טרף ללהקה של 7 דולפינים זריזים, שעבורם זו ארוחת בוקר דשנה וטעימה.

אבל האמת מעט יותר מורכבת אומרת מאירה: זה התחיל מזה שהילדים החליטו שהשנה הם רוצים לעשות לנו ימי הולדת, ושאלו אותי מה לדעתי כדאי לעשות ליגאל. דבר ראשון, אמרתי, 'אל תעשו לו הפתעה', כי בגיל שלנו הפתעות לא תמיד רצויות. שבעת

מסע בין שנתונים – סוף

(איסלם, פרשיות נעלמות, מחשבים) ונהנה מהחיים.

יגאל ומאירה נישאו ב-1970 ובמצטבר הם חולקים יחדיו חמישה עשורים פחות עשור אחד של 'הפוגה'. מאירה (שעד עכשיו שתקה רוב הזמן): צריך לדעת ממי להפרד, צריך לדעת איך להפרד וצריך לדעת למה אתה חוזר בחזרה, וכשאני מסתכלת על הילדים שלנו, אני אומרת לעצמי 'זכינו', הם עוד יפתיעו אותנו.

אבנרון

ליהנות ממוזג אויר מושלם. היינו על הבלון בערך שעה, ואז כאשר עמדנו לנחות הגיע צוות קרקע לשדה סמוך ותימרון את הבלון עד העצירה הסופית. בפינאללה הבלון מתרומם מעט ואז דוחפים את הסל הצידה, יוצאים החוצה, פורשים שטיח, כיסאות, מיצים, עוגות ובקבוק שמפניה.

יש רגעים שאתה מתגעגע לים?

יגאל (שחיבר ספר אודות הפלגותיו ופרסם פרקים ממנו בעלון אשדות לאורך שנים, משיב בהיסוס אופיני מתובל בפרצי צחוק): האמת לא כל כך. התחלתי להפליג בשנות השישים אז לא היו קונטיינרים והאוניה עמדה בנמל לפחות חמישה ימים, לטעינה ופריקה. מאחר ולא היתה אז סכנת טרור וסידורי הבטחון היו מינימליים, היינו עושים סבב בין קציני הסיפון ויוצאים לחופש של מספר ימים באזור הקרוב. מהר מאד קלטתי שימאים מעדיפים ללכת לבארים, ומאחר שזה לא בדיוק הסייז שלי, שכרתי מכונית עם קצין נוסף, העמסנו ציוד אישי מעט אוכל, ויצאנו לטיולים בסביבה. עם הזמן, הנמלים הפכו רחוקים מהעיר, וגם נושא הבטחון הפך משמעותי יותר, וכך יצא שכמעט אין זמן לצאת החוצה, מאידך, להשאר בסיפון זה לא כיף גדול, מה גם שהייתי צריך אחת לכמה שעות לטפס למעלה ולבדוק טמפרטורה בתאים, שזה קריעת תחת. אפילו לא מתגעגע לכנרת, שם עבדתי מספר שנים כסקיפר. למרות שהרווחתי יפה, ויצאתי למספר טיולים מרתקים בעולם, התנאים על האניה היו קשים ולא הצדיקו שאמשיך: אתה מתחיל מוקדם בבוקר, ולא יודע מתי תסיים, האוניה ללא מיזוג, לכן בחורף קר ובקיץ חם, אין שרותים וצריך להביא אוכל מהבית. בקיצור, פרשתי בשיא.

איך אתה מרגיש ממרום שנותייך?

למרות מגבלות הגיל, אני מופתע בכל פעם שאני מתגלח, לגלות שמולי ניצב אדם זקן אבל מלא הומור... היום אני בעיקר צופה בטלוויזיה, מבקר חברים מגיע לחוגים בביתנו

ראש לשועלים, זנב לאריות

השמועות על בית ירח ממש מפחידות אותי. סופר לנו כבר על יומנו הראשון ואולי בחלק ימים שלאחריו, שבהם יזרקו לעברנו מבטים הסוקרים את "טיב החומר" שהובא השנה, מבטים המבקרים את הנקבות שבינינו, את זו שאלוהים חננה בגוף יפה ופרצוף משגע ואת זו שלה כמה קילוגרמים מיותרים. שמעתי כבר סיפור מ"אליפית" של שנה קודמת שנפגעה מדבריו של יוד-בתניק. הוא קרא לה בתום לב "אליפית חצופה, אל תקחי מהפרי הוא לא שלכם" והיא לקחה זאת ברצינות. הצעות למכביר קיבלנו ממורי בית החינוך: "לא להתרגש" וכו'. לכל הח'יתניקים הצעה ידידותית: היוהרו!! בית ספר חדש - מעמד חדש.

@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@

אנשים כמו נרות

אנשים הם כמו נרות,
יש כאלה הכבים –
ברוח קלה ובטבע,
יש כאלה הדולקים –
עשרים וארבע שבע.
יש כאלה עם פתיל קצר,
ויש שיידלקו רק מחר.
יש כאלה המאירים,
כל יום – אור חדש.
יש כאלה שלא יתנו אור –
בלי השמש.
יש כאלה – שמיים ואדמה,
יש כאלה,
רק נשמה.

אצל חדוה מלמוד נשמרה לאורך השנים חוברת שהוציא מחזור מי של בית החינוך המשותף (מחזור בו התחנכה בתה איריס) רגע לפני בית ירח. ממרחק 44 השנים מאז יצאה החוברת לאור, אפשר לנסות לחדור למוחם של האליפים והאליפיות בפוטנציה, ולהבין מתוך הכתובים מה עבר להם בראש באותן שנים, בטרם התפרט הקיבוץ מנכסיו. בחרתי להביא הפעם דברים שכתבה נורית אופיר (נוקי) ככתבם וכלשונם:

אלוף עלוב:

אצלנו בבית החינוך כל אחד יודע שכשיגיע לכיתה ח' תהיה לו זכות לדכא (מילה מדוברת בפי ילדינו) את הקטנים ממנו, את כיתה ז', ולהשתיק לכולם את הפיות. ליושב בראש השולחן זכויות יתר והן להעיר ל"צוציקים" על התנהגות סוררת הכוללת מרפקים על השולחן, לחשושים בשעת קריאת התנ"ך וחטיפת אוכל. לו הזכות הבלעדית להוציא ילד החוצה מאחר ועבר על אחד החוקים. באוטובוס מטילים ילדי כיתה ח' טרור חמור על מקומות הישיבה, מכיוון שלהם הזכות לתפוס את המקומות שחשקה במ נפשם, להם מותר לכנות את הילדים בכינויים "יפים" אך "לאיכרים הקטנים פשוטי העם", אסור לפצות פה. זהו מעמד נכבד שנפשו של כל ילד חושקת להגיע אליו ולהתנסות בו, אבל בשנה הבאה.....!?

מצב הרוח הלאומי – עמליה

מסוים של צבע שידוע שאיננו מחזיק מעמד, אך היתרון שלו, שהוא יותר זול. כאשר נסעתי להולנד נדהמתי לראות כביש ארוך מאוד, שחוצה את הולנד מדרום לצפון, מואר לכל אורכו גם בתקופת החורף. וכידוע הולנד היא מדינה די צפונית. בעוד ההולנדים משתמשים באנרגיה סולרית לכל פנסי הכבישים הללו, בישראל השמשית, עדיין מתווכחים וטוענים שאין צורך להאיר את הכבישים (רק בצמתיים) וגם אין צורך בהפרדה לאורך כביש 90 הארוך, בו ארעו כבר תאונות מתרידות.

באחד החורפים הראשונים אחרי שהיה לי כבר רשיון נהיגה, נתקעתי בשלולית ענקית שהיתה פעם בכביש ע"י תחנת הדלק. רוב המים שזרמו ממזרח התנקזו בשלולית שבין רפת אי' הישנה לתחנת הדלק. רציתי לעבור בצד, ואינני זוכרת מה מנע ממני לעשות זאת, ונאלצתי לעבור בתוך השלולית. חשבתי שלא נורא, אם בסה"כ אתיו קצת מי בוך באויר (כי לא היו שם אנשים), אבל המנוע כבה ולא הצלחתי להניע מחדש. הצלחתי לצאת מהמכונית, לדשדש במים ולצלצל לאמנון גורן שיציל אותי כלומר את המכונית, שלא הצלחתי להשיבה למנוחת לילה בחניה המיועדת. למחרת שמחתי לראות שאמנון חילץ את המכונית, שוב תודה רבה לך.

לעומת זאת אני רוצה לשבח את המדרכה החדשה ואת יוסי ב.פ. שדאג לביצוע, שהחליפה את הקודמת, זו שמדרום לחדר-האוכל, ובכל פעם שאני עוברת בה, אני מתבוננת ומתלהבת מהמרצפות הקטנות שהושמו בה לקישוט (ברכה פונדק ודובי שושני) ומצטערת שאין עוד כמה מרצפות כאלו. בכלל, אני מחבבת יותר את מדרכות הבטון מאשר את הלבנים ואפילו בנסיעה בקלנועית, יותר נעים לנסוע על-גבי מדרכת הבטון. זה מזכיר לי שכאשר נולד עפר בננו, קיבלנו מתנה מהאח של סבא שלי שהיה נגר באפיקים, עגלה שרובה עשויה

סוף בעמוד הבא

מצב הרוח הלאומי עולה ויורד בהתאם לגובה פני הכנרת שלנו, וכאשר הגשם מגיע סוף-סוף, הוא בא בצורת שטפונות והצפות וחלילה אסונות. לפני שנה פלוס, טיול של צעירים של המכינה הקדם-צבאית שנסחפו אל מותם בנחל בנגב. השנה זוג אוהבים צעירים שטבעו למוות במעלית ביתם ועוד. יהודים וערבים, צעירים ומבוגרים, שטבעו בשטפונות עם או בלי מכוניתם. לא הכל יד הגורל או "מן אללה". יש דברים שבהחלט היו יכולים להיות אחרת אם היינו מתנהגים אחרת.

אינני אדריכלית או מומחית, אבל כשאני שומעת בחדשות שאומרים שבמקום מסוים אסור היה מלכתחילה לבנות חניה תת-קרקעית, ובכל זאת הקבלן עשה זאת!!! נכון שהתייעצות עם מומחים עולה גם כסף, אבל... האם חיי אדם לא חשובים? וכשיש מקומות שבכל שנה, התושבים זועקים שבתיהם הוצפו וכל רכושם הושחת במים שחדרו למגוריהם כמו תושבי "שכונת הארגזים" בתל-אביב, או תושבי נהריה שבכל שנה נחל געתון עולה על גדותיו ותושבי קרית-אתא כאשר הקישון עולה על גדותיו ומציף את בתיהם. הרי בקיץ אפשר להעמיק ולנקות את אפיקי הנחלים הללו, כדי שבעת גשמי החורף יוכלו להכיל ולהזרים את שפעת המים אל הים אבל... זה כמובן עולה כסף. עוד תופעה מרגיזה שיש בעונה זו היא היווצרות בורות בכבישים - לא סתם בורות שטחיים אלא בורות שִמְסָקָנִים ממש את כלי הרכב והנהגים. רק בקיץ הזה כאשר יצרו את הכפרות (מעגלי התנועה) כדי שיקלו ויסדירו את היציאה והכניסה לישובים ויחסכו חיי אדם. שמחנו שגם הבורות שהיו בחלקים מסוימים של הכביש הזה תוקנו. והנה, גשם אחד, וכבר בורות חדשים נוצרו. וגם הפסים הלבנים שבצידי הכביש וקווי ההפרדה שבאמצע נמחקים או דוהים מאוד, עד שממש קשה להבחין בהם. קראתי פעם מאמר של מהנדס מהטכניון שכתב על כך שיש כנראה איזו רמאות, כאשר האחראים על ענייני הפסים משתמשים בסוג

מצב הרוח הלאומי – סוף

פניה לציבור

ועדת ביקורת פונה לציבור החברות והחברים להציע לנו נושאים לביקורת לשנת העבודה 2020. נושאי הביקורת יכולים להיות בתחום הקהילה ועסקי הקהילה ו/או במגזר העיסקי על כל שלוחותיו, למעט לוג.

הביקורת לא תעסוק בתחומים שבין אדם לחברו או בין אדם למימסד.

את הפניות יש להגיש בתוך שבועיים ימים לאחד מחברי הועדה: שרה בארי, אייל פרידר או אבנר רון.

דיקט ומעל הגלגלים קפיצים רכים וטובים, כך שהעגלה היתה מחליקה לה בעדינות על גבי המדרכה בזמן שהעגלות הכבדות מברזל ונטולות הקפיצים, תוצרת מסגריית אשדות היו מקפצות בפראות בין הרווחים שהיו בין גוש מדרכה אחת לשניה. מיכאל היה אומר שזה כמו לנסוע בקדילאק לעומת נהיגה בטרקטור על-גבי אבנים או רגבים גדולים.

אני מודה ליונתן אלתר המזכיר על המלים היפות והמעודדות שכתב ב-ניבים שם הופיעה בקשתי להחליף אותי בעניין ההספדים, וראיתי גם שיש מחליפים מצוינים שיוכלו להעזר אחד בשני, כאשר אחד במילואים או בחופשה. עד היום יש לי רגשות אשמה שנעדרתי מאשדות (לא זוכרת למה) כאשר נפטרה חייקה ניב ז"ל ולא הספדתי אותה, כי היו לי המון מלים טובות להגיד עליה, לאחר ששוחחנו רבות כשנפגשנו במדרכות..

אז שיהיו עוד גשמים שימלאו את הכנרת וגם פה ושם כמה ימי שמש, כדי שהילדים יוכלו לטייל קצת בחוץ.

שבת שלום:
עמליה דיין בת-ארי

ידיעות אחרונות

נר נשמה חודש ינואר

ממכחולו הקודח של מתי עמלי

כ"א שבט תרצ"ה	25.1.1935	רותי	אפשטין
כ' טבת תש"ה	5.1.1945	מלכה	גוטמן
כ"ד טבת תשט"ז	8.1.1956	לאה	מהרש"ק
ט"ו טבת תשכ"ג	11.1.1963	ירחמיאל	לייבוויץ
י"ג שבט תשכ"ד	27.1.1964	הניה שינדל	פלדמן
ה' שבט תשכ"ה	9.1.1965	ברוך	יעקובסון
י"א טבת תשכ"ה	14.1.1965	מנשה	עמלי
י"ג טבת תשכ"ח	14.1.1968	שרה	ברומיל
ח' שבט תשל"ז	28.1.1977	רוזה	רפופרט
י"ב שבט תשל"ח	20.1.1978	בלה	ארליך
ג' טבת תשל"ט	2.1.1979	אריה	טפר
י"ב שבט תשמ"א	17.1.1981	מאשה	שץ
י"ב שבט תשמ"א	17.1.1981	צילה	אלתר
י"ד שבט תשמ"א	20.1.1981	משה	הורוביץ
י"א טבת תשמ"ב	6.1.1982	בלה	הירשהויט
כ"ה שבט תשמ"ד	29.1.1984	הינדה	שקד
כ"א טבת תשמ"ו	2.1.1986	משה	לוריא
כ"ב טבת תשמ"ח	12.1.1988	חיים	ורדי
ז' שבט תשנ"א	22.1.1991	אסתר	הורוביץ
כ"ב טבת תשנ"ג	15.1.1993	צבי	גולדברג
י"א שבט תשנ"ד	23.1.1994	זלדה	עודד
ב' שבט תשנ"ט	19.1.1999	ברוך	צפריר
ג' שבט תשס"א	27.1.2001	סבינה	נגלר
ב' שבט תשס"ב	15.1.2002	שרה	פרצ'יק
כ"ה טבת תשס"ו	24.1.2006	זהבה	שיפר
כ"ג טבת תש"ע	9.1.2010	הניה	ברקאי
י' שבט תש"ע	25.1.2010	רותי	רפאלוב
ו' שבט תשע"ד	7.1.2014	אברהם	זקצר
ד' טבת, תשע"ז	2.1.2017	דב	קץ

פרטים על כל אחד מהנפטרים ניתן לקרוא באתר ההנצחה של אשדות איחוד באינטרנט

את השלג שירד ב-1950 רק הוותיקים באשדות עוד זוכרים. את רכבת העמק שהפסיקה לפעול ב-1948 בימי מלחמת העצמאות, זוכרים עוד פחות. אגדות המקום שאספר, קשורות לקו הרכבת הזה שעבר לאורך כל העמק, כולל תחנה בדלהמיה היא אשדות. הסיפור הראשון עוסק בנשות אפיקים. באותם ימים לא היו שרותים צמודים והבנות יצאו עם שחר לכיוון פסי הרכבת לעשות שם את צרכיהן. באחד הימים, מספרת האגדה, מיליונר אמריקאי שנסע ברכבת, הבחין בישיבה מעורר ההתפעלות של אחת הבנות, ירד והזמינה עימו לארצות הברית שם חיה עימו באושר ועושר. ומאז היו בנות אפיקים מתינות במקום עם מכנסיים מופשלים בתקווה שיחלוף עוד מיליונר...

את הסיפור הבא סיפרו על אשדות יעקב. מבקר נכבד שבא מהעיר, התעניין אצל המזכיר מה הסיבה לריבוי הגדול של הילדים. ראה, הסביר המזכיר, רכבת העמק עוברת כל יום בחמש ואילו לעבודה אנו קמים בשש, אז לכולם יש שעה פנויה ל... כשאבנר סיפר לי שאשדות הפכה לקיבוץ השני בגדלו בעמק הירדן, נזכרתי בסיפור הזה....

מתי עמלי

תכנית טיולי +60 תש"פ – אשדותים הם עם שמה

בהדרכת חדוה הדר

אגודת השומר ופסל אלכסנדר זייד, גיוערה בית הספר למפקדי ההגנה, הסליק בעין השופט, אנדרטת הקיבוצים במשמר העמק. [ללא הליכה]

שבת, 23 מאי 2020 - אוצרות הגליל העליון - ברעם-צבעון-ריחאניה

נבקר בבית הכנסת העתיק בברעם, בבית העלמין ובכנסייה המארונית של ברעם. עם פריחת האביב נרד לנחל צבעון וליער הפיות הקסומות. נקנח במאפייה צ'רקסית בריחאניה. [כולל הליכה]

נוהלי הטיול

כל הטיולים באוטובוס, יציאה מאשדות בשעה 7.30 אלא אם צוין אחרת.

חזרה משוערת: אחה"צ עד חושך.

ציוד לטיול: ארוחת בוקר וצהריים, כובע, מים, נעלי הליכה

ההרשמה אצל יונתן, טלפון 050-8652-355

עלות הטיול לאדם: 50 ₪, לא כולל תשלומי כניסות.

אז קום ונתהלך בארץ, כמו שהיינו צעירים... להתראות חדוה ויונתן

שבת, 21 דצמבר 2019 - כנסיות ומעינות על שביל סובב כנרת

על שפת הכנרת נבקר בערש הנצרות – כנסיות טבחה וכפר נחום, המספרות את הנסים והפלאות שעשה בן האלהים לצאן מרעיתו על הכנרת. נלך קטע בן 4 ק"מ מכפר נחום לגשר אריק ונסיים בפיקניק בבקעת בית ציידה. [כולל הליכה 4 ק"מ]

שבת, 18 ינואר 2020 - נפלאות עמק המעינות

נערוך סיור בבית שאן העתיקה, נבקר בשער הירדן ובחוות הרוח בגלבע, במרכז הצפרות מקור החסידה ונצפה בעופות המים היורדים ללינה. [מעט הליכה]

שבת, 15 או 22 פברואר 2020 – הכפרים של מחוז מסחה

נבקר בכפר קמא עם התרבות הצ'רקסית, אצל סבתא צילה ביבנאל, במצפה יהל קשת, באוהל האירוח הבדואי בשיבלי, ונלך בין כלניות ביער בית קשת. [ללא הליכה]

שבת, 14 מרץ 2020 – אבני דרך - מורשת וקרבות בצפון הגולן

פריחות בתל אנפה, מצפה גולני וקרבות תל פאחר, פרשת אורי אילן עם אבני הדרך שהקים גיל ברנר לכבודו, וביקור במעינות הבניאס וארמונות אגריפס השני. [מעט הליכה]

שבת, 18 אפריל 2020 – "אנו פה חומת מגן" – טיול מזמר בעקבות הקמת כח המגן העברי

מי ומה באשדות

צילום – קותי פייקוב

אם המדד הלאומי לשביעות רצון הציבור בישראל הוא מפלס הכנרת, הרי שהמדד שלנו, היא שלולית בית קרפ, שלאחרונה עלתה מספר פעמים על גדותיה תוך שהיא מושכת אליה מאות סוניות אשר עטות על הרמשים שבתוכה כדי לשוב ולשאול איכה נעלמו לנו הטווסים?

ועוד מסממני עונת המעבר (שכבר חלפה עם בוא הגשמים), הם העצים שבשלכת כמו זה שבתמונה שמשתלב היטב עם פרחי 'ציפור גן' עדין המייפים לנו פינות רבות בחצר הציבורית וגם הפרטית.

סוף בעמוד הבא

השבוע נוכחתי שבשנים עשר שקלים וחצי אפשר לשבוע וגם ליהנות. המתכון פשוט להדהים: ניגשים לחדר האוכל, מבקשים מעאטף שיניח לך בצלחת בשר טחון עם מעט מעט חומוס כתבלין, ללא תוספות, והתוצאה מפתיעה בטעמה, זאת בהתחשב בעובדה שיושבת לידך בשולחן אושיית ציבור מסוגה של רינה פלג, ממנה תקבל טיפים טובים את מי כדאי לך לראין בעלון והנה שכרך בצידך. אם בראיונות עסקינן, הרי שקיבלתי ממזכיר הקיבוץ רשימה מכובדת של חברים אשר זה מקרוב יצאו לפנסיה כאשר לכל אחד או אחת מהם סיפור מרתק ששווה שהציבור יחלוק עימם. אלא מאי? אף לא אחד ואף לא אחת מהם או מהן, הסכים או הסכימה לפתוח את סגור ליבו או ליבה בפניי, וכך נותרתי כשחצי תאוותי בידי, עם מנת הבשר הטחון והחומוס.

לאחרונה אפסו השקיות במתקני השקי-קקי, כך שאם אתה שוחר סביבה, תאלץ להביא שקית מהבית או לתת לכלבך לעשות כאוות נפשו. ישראל ברקאי הממונה על תרבות החיים שלנו מציין שהופנתה בקשה לפני למעלה מחודש כאשר העלות היא מאות בודדות של שקלים, ולמרות תזכורות שהגיש, הרשות המבצעת לא מצליחה להביא שתי קופסאות קרטון עם חמש מאות שקיות בכל אחת. למי פתרונים?

החורף הזה שהתחיל מעט צולע, מתגלה ככל שחולף הזמן כמו בוננזה אמיתי. ארוע רודף ארוע וגל מלמוד נדרש לפקוד את מד הגשם 3 פעמים ביממה כדי לספק את סקרנות הציבור. נכון לשעות הערב המאוחרות של רביעי, אין עוד ספק ש75% מהכמות השנתית הממוצעת (400 מ"מ) כבר מאחורינו ובקצב הזה אנחנו עשויים לעבור מהר מאד את הכמות שירדה אשתקד (601 מ"מ). אז כן או לא התחממות גלובלית, כל עוד מערכות הניקוז שלנו מסוגלות לספוג, החשמל זורם ללא הפסקה והשדות נהנים, אז מה לנו כי נלין.

מי ומה - סוף

הגננים היום עצובים

הגננים היום עצובים.
 אבל האיכרים
 מברכים על הגשם.
 ואנחנו שנינו
 אובדי עצה
 מסתירים זה מזה
 את עינינו.
 נהיה נבונים : אל תשאל
 מה צמת, מה קמל
 ומה נעקר מלב.

הסערה הזאת
 תחלוף עוד מעט,
 השאלה הזאת
 תשכח עוד מעט.
 הנה מעל למגדל
 כבר עומדת הקשת.

לאה גולדברג

הבור שבתמונה הוא חלק ממערך של ארונות קבורה (אני ספרתי עשרה כאלה) המצויים סמוך לחוות היהודים העליונה, במקום שנקרא 'חלקת הצריף'. מדובר ככל הנראה בקברי ארגז חצובים בסלע, קרוב לודאי מהתקופה ההלניסטית-רומית. ניסיתי לעניין בנושא חובבי ארכאולוגיה מחוג מכריי המצומצם, אך עד כה איש לא הרים את הכפפה.

עלון 1540

מי ומה ועריכה – אבנר רון
 שער – ברכה פונדק
 עימוד ואיור – אירית גל
 צילום עלון – אתי רון

העלון הבא יצא לאור ב- 31/1/20